

та ся несклоняеми, и ся спрягавать съ мѣстоименны частицы; *mi, ti, gli, ci, vi, loro* като:

mi dispiace — мѣчно ми е

ti „ — мѣчно ти е

gli „ — „ му е

ci „ — „ ни е

vi „ — „ ви е

dispiace loro — „ имъ е

Забѣлъ жив. Рѣчь *si* (онъ, она, оно) коя-то на Французскый языкъ е „оп“, употрѣблява ся:

а) *Si* въ италіянскый языкъ всякога стон прѣдъ глаголно трете лице както въ единств. така и въ множ. число, на пр. *Si teme la povertà* бои ся отъ сыромашіи; *si cercano le ricchezze* они трѣять богатство.

б) Нѣкога съвсѣмъ ся оставя, въ тогава глаголь-тъ ся туря въ множ. число трете лице, на пр. *dicono che avremo guerra* казвать, че щемъ имама войнѣ.

в) *Si* ся оставя и тогава, кога-то слово прііме страдателенъ разумъ, на пр. *sono aspettato* на мѣсто: *mi si aspetta* чыкамъ ся. Сѣтъѣ ако *si* ся посрѣщне съ мѣстоимѣнный глаголь, тогава ся извръля, и на негово мѣсто ся употрѣблявать: *uno, taluno, l'uomo* и пр. на пр. *uno s'immagina* еде-кой си въображява; неможе да ся рѣче: *si si immagina*.

ГЛАВА ШЕСТА.

За Срѣдне-взаимны глаголы.

(*Dei verbi Neutri o Reciproci*).

117. — Срѣдне-взаимни глаголы всякога ся спрягавать съ частицы: *mi, ti, si, ci, vi, si* и съ спо-